

МОЕТО АТЕЛЈЕ: РУБЕНС КОРУБИН

Секоја планета си има свое место

ПОДГОТВИЛА: СОФИЈА ГУРОВСКА

Моего влегување во ателјето е како влегување во друг свет. Не е тоа бегање од луѓето и од животот воопшто. Кога се упатувам наваму, кон Сарај, постојано има некои ситни проблеми: семафори, некој те дрпа за рака, за нога, некако не можам да стигнам. Но кога ќе влезам конечно, сè се менува. Знаете, тука можам да отспијам во крајна линија. Ми се чини дека сонот во ателјето е многу важна работа.

Нормално, она класично гледање е дека ателјето е место каде што се прават слики. Тука се држи сликарскиот прибор, платна, материјали, се собираат интересни предмети, предмети кои случајно влегле во ателјето и кои по одреден период стануваат интересни-добиваат свој живот. Ателјето е ноќна мора за оној што го нема, меѓутоа за тој што го има... Не можам да помислам на времето кога сликарите сликале во природа. Оној чин кога од изутрина сликарот го зема својот штафелај, торбичка, вино, сендвич, кутијата со бои и ателјето – што е тогаш? Тој трга наутро, бара интересни

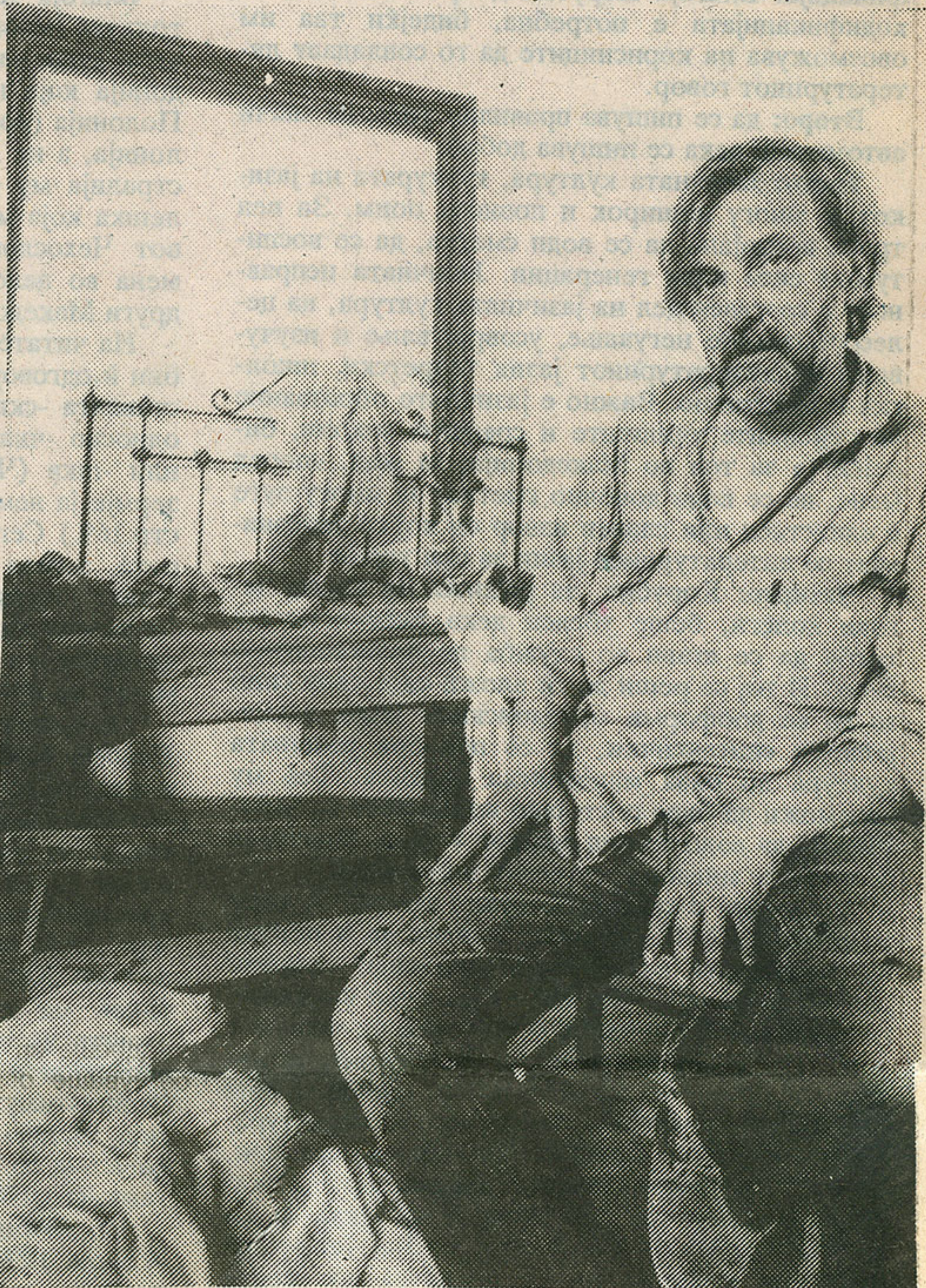
● Може тоа да делува неработно, но моментите на спиење и сонување во ателјето се најбитни. И читањето е важно-го доживувам на свој визуелен начин, си создавам своја слика за прочитаното. Тоа е една мила и пријатна работа.– Сепак е најинтересен животот на сликите кога тие ќе излезат надвор од ателјето

ШТО ЗНАЧИ ателјето за уметникот? Како се чувствува тој во него, во својот микрокосмос? Дали се крие, дали бега од светот, од луѓето, живее ли некој друг живот во него? За што размислува, што чувствува додека, со часови, секој ден, стои сам – во длабока тишина, пред платното, пред парчето хартија? Како тече раѓањето на сликата, го исполнува ли нејзиниот творец со задоволства или му предизвикува нови маки? Влегуваат ли во тој „затворен“ простор намерници, ги откриваат ли тајните на сликарската работилница и на осаменикот, кој најголемиот дел од животот го минува тука – сам, со боите, со идеите, со движењата на раката...

На овие и на дилемите кои допираат до нив ќе се обидеме да одговориме во повеќе продолженија, по посетата на 15-тина ателјеа.

Во принцип ателјето е преполно со незавршени скици и платна. Е сега, кога доаѓаат луѓе, јас нив ги тргам на страна, не сакам да ги покажам. Не сакам некој да чепка во кујната. Не дека се тоа некои тајни, едноставно не сакам некој да ми влегува во уметничкото дело кога тоа не е готово. Сакам тоа да биде далеку од очите на другите. Сепак, ателјето претставува најдобар

дукции. Една комуникација, речиси секојдневна со речиси сите овие уметнички значајни личности и нивни дела постојано тече. Таа никогаш не е прекинута и во најголем дел од времето таму ја правам таа комуникација, особено со она што може да се прочита или чуе. Е, сега, читањето исто така, го доживувам на свој визуелен начин, си создавам една своја слика. Тоа е една мила и

Рубенс Корубин: Можеби ателјето треба да остане дел од тајната на авторот

предели каде што ќе се прибере, слика до вечерните часови. Прекрасно ателје, исто така.

Во ателјето секогаш имаме фантастичен ред. Тоа е основно. Сè е на своето место каде што сум го оставил-четка, молив пастел-никој не смее да го гибне тоа. Наизглед изгледа хаотично, но тоа е космос каде што секоја планета си има свое место и може во секое време да се најде.

Моите соседи се сè уметници-колеги. Често пати имаме пиене кафе, кратки, тивки, ненаметливи посети. Кафето може да се испие во тишина и во кус разговор. Ако те видат дека работиш-самите си одат. Тоа се луѓе, како што се вели, свои. Ќе влезат, ќе излезат без да ти кажат збор ако те видат дека си занесен во работата. Од друга страна, ателјето е место каде што човек може да се заштити и да има место за себе – од ненадејни посети коишто би можеле да му го пореметат ритмот. Постои еден период од денот во кој човек сака да биде само со она што го работи. Да кажам, да помине во таа друга димензија. Сепак тој сликарски чин е навлегување во друга димензија.

простор за сонување. Тие моменти можеби ќе ви делуваат неработно, но моментите на спиење и сонување во ателјето ми се најбитни. Јас тука навистина можам добро да отспијам-половина час, час. Баш ми е потребно тоа. Јас не живеам во ателјето и кога од изутрина доаѓам тука, без разлика дали порано или подоцна, потребен ми е тој одмор. Можам да не спијам, да читам.

Работата постојано не оди во ателје. Не дека е макотрпна, туку кога ќе се заврши-велиме добро е, нешто сме направиле. Целиот тој друг период, подолгот, додека ги работиш сликите или цртежите, тоа секогаш преминува во перманентно незадоволство. Моментите на задоволство се многу слатки, но многу кратко-трајни. Веќе следниот момент почнува одново целата игра на незадоволство, потрага и наоѓање. Но, сликарската работа е прекрасна и јас не би ја заменил со ниедна друга. Тоа е еден прекрасен занает на кој многу луѓе би можеле да завидуваат.

Ателјето бара селекција на работи што уметникот ги сака или ги набавува-добра поезија, добра литература, добра музика, добри филмови, репро-

пријатна работа.

Идеите не навираат како во автомат. Идеите се нешто што се случува не знаеме во кој дел од денот. Дваесет и четири часа постојано. За да се направи идеалниот спој, во даден момент да искрсне некоја идеја.

Сликите што се бришат не треба ни да постојат. Во нив не треба да се гледа. Да повторно, избегнувам да ги покажам незавршените работи. Не се кајам за уништените дела-јас сум уште во полна енергија. Самиот сликарски чин е строгот предизвик- постојано мислам дека ќе направам нешто подобро, поинтересно. Воопшто не ми е жал за тоа што премачкувам и тоа често ми се случува. Впрочем некогаш е и големо олеснување. Некоја слика ќе ја тупиш, ќе ја тупиш, не оди никако-кога ќе ја избришеш како да си го избришал срамот. Недобар начин, ама си го решил проблемот.

Ателјето е една одредена слика на авторот, на одреден начин го претставува, но не би можело да се каже дека најавтентично го претставува. Колку пари толку музика. Ние сите замислуваме различни ателјеа, но зависни од можностите. Ателјето поприма една одредена миризма и сликите на авторот поинаку живеат во него. Сепак е најинтересен животот на сликите кога тие ќе излезат надвор од ателјето. Зашто тогаш нема помош од амбиентот, од атмосферата - сликата е тогаш сама-го менува и сопственикот и просторот и мора да има сопствена длабока содржина која ќе ја носи во времето понатака.

Некогаш се оди во друг град, на колонија. И таму може да биде фантастично-менувањето на ателјето може да донесе и одредена свежина. Често пати ателјето носи опасност премногу да се завиткаш во сопствената чаура. На пример, ние немаме претстава како изгледало ателјето на Да Винчи, на Микеланџело. Од друга страна, можеби во ателјето не треба ни да се влегува. Можеби треба да остане дел од тајната на авторот. Делото треба да биде надвор од ателје, апсолутно. (продолжува)